అర్ధ శతాబ్దిపాటు నాతోపాటు కలిసి బ్రతికిన ఓవ్యక్తి మృత శరీరం నాముందు అన్ని బంధాలకూ దూరంగా, అన్ని వ్యధలకూ అతీతంగా ప్రశాంతంగా పడుకొనుంది. తను లేందే బ్రతకలేననుకున్న నాకు తన హఠాన్మరణం చాలా పెద్ద షాక్. అయినా నా గుండె కొట్టుకుం

ప్రేమంటే ఇదే...

టూనే వుంది. నామెదడు ఆలోచిస్తూనే వుంది.

పావడా, జాకెట్టు వేసుకుని రెండు జడలతో బెరుకు బెరుగ్గా తొమ్మిదో క్లాసులో అడుగు పెట్టాను. అంతవరకూ పల్లెటూరిలో చదివి, నాన్నగారు నెల్లూరు రావడంతో అంతవరకూ పెంచుకున్న బాల్య స్నేహాల్ని, ఆ పరిసరాల మీద పెంచుకున్న బంధాల్నీ తెంపుకుని దిగులుగా, బెరుకు బెరుగ్గా నడుస్తూ వెళ్తున్న నన్ను అందరూ ఎగాదిగా చూస్తున్నారు గానీ ఎవ్వరూ నావైపు స్నేహంగా చూడలేదు. మూడేళ్ళుగా అదే స్కూల్‌లో కలిసి చదివిన వాళ్ళకు నేను పరాయి వ్యక్తిగా కన్పించానేమో... ముందుకు పోతూనే వున్నాను. ఇంకో రెండడుగులు వేస్తే మొదటి వరస వస్తుంది. ఇంతలో దాటిపోయిన నా చేయి పట్టుకుంది రెండో రోలో కూర్చొనున్న – నిర్మలమైన ముఖంతో నవ్వే పెదాలతో వున్న ఓ అమ్మాయి.

వెనక్కు తిరిగి చూసాను.

"దా ఇక్కడ కూర్చో"

వెనక్కి తిరిగొచ్చి కూర్చున్నాను. క్షణంలో నా బెరుకు, దిగులూ అన్నీ అదృశ్యమైపోయాయి. ఆ క్షణంలో ఎంత మహత్తుఉందో. ఆమంటే చాలా ఇష్టం కలిగింది.

"నువ్వు కొత్తగా చేరావా?"

"ఆఁ"

"ఏ స్కూలు నుంచి వచ్చావు?"

"గండవరం ప్రైమరీ స్కూలు" కాస్త సిగ్గు పడ్తూ చెప్పాను.

వీళ్ళంతా పట్నం మనుషులు.

"నీకు ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారా?

"ఊఁ"

"ఎవరు?"

"పద్మావతి, నిర్మల, ఇందిరాదేవిడ్" గర్వంగా అన్నాను.

ఆ తర్వాత టీచర్ రావడం, మా సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోవడం జరిగిపోయింది.

మర్నాడు నన్ను మొదట పలకరించిన వ్యక్తి సౌజన్య. ఆమె కూడా ఫోర్తు ఫారమే. ఆ తర్వాత చాలామంది పలకరించి ఉంటారు. కొంతమంది అతి దగ్గరగా వచ్చిన వాళ్ళున్నారు. కానీ నా మనసుకు దగ్గరగా వచ్చింది మాత్రం మొదట నాచెయ్యి పట్టుకుని ప్రక్కన కూర్చోబెట్టుకుని నా భయం పోగొట్టిన అమ్మాయే... ఆమె పేరు పద్మ.

"మా ఇంటికి రాకూడదా జయా!" ఒక రోజు నన్ను ఆహ్వానించింది పద్మ చక్కటి చిరునవ్వుతో. నేను తిరిగి తనని మా ఇంటికి ఆహ్వానించలేదు. అమ్మ ఏమన్నా అంటుందని భయం.

"ఎక్కడ ఇల్లు?"

డా॥ పెళ్ళకూరు జయప్రద సోమిరెడ్డి

"న్యూటాకీస్ ఎదురుగా ఓ పెద్ద వేపచెట్టు కింద."

"సరే". వాళ్ళ నాన్నగారి పేరన్నా తెలుసుకోలేదు నేను. ఈ రోజుల్లో ఇంత అమాయకంగా వున్నారా పిల్లలు?...

ఆ మర్నాడు ఆదివారం. నేను, మా చెల్లి జమున కాళ్ళకు చెప్పులు కూడా వేసుకోకుండా, నా కొత్త స్నేహితురాలి ఆహ్వానానికి ఉబ్బి తబ్బిబ్బయి పోతూ... బయల్దేరాం. న్యూటాకీస్‌ని తేలిగ్గానే గుర్తు పట్టేసాం. కానీ ఆ చుట్టుపక్కన మాకెక్కడా ఇళ్ళు కన్పించలేదు. కన్పించిన వేపచెట్టు దగ్గర కల్లా వెళ్ళాం. ఏ వేపచెట్టూ మాకు అడ్రసు చెప్పలేదు.

మర్నాడు మా ఎక్సిపెడిషన్ గురించి పద్మతో చెప్తే ఆమె నొచ్చుకుంది.

"అయ్యో! మీ కాళ్ళు కాలుంటాయ్" అంది. ఆఖరి క్లాసు అయిపోగానే నన్ను, జముననూ వెంటబెట్టుకుని వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళింది. ఆ ఇల్లు చూసాక మా తెలివితక్కువతనానికి ఎంత చిన్న బుచ్చుకున్నామో! పద్మ చెప్పినట్టు న్యూటాకీస్ ఎదురుగా వేపచెట్టు క్రిందే వాళ్ళిల్లు. కాకపోతే మాలాగ కాంపౌండ్ వాల్ లేదు వాళ్ళకి. అందుకే గుర్తు పట్టలేకపోయాం. చిత్రం ఏమంటే ఆ ఇంటికి చాలా మార్లు వచ్చాం మేము. వాళ్ళ నాన్నగార్కి ఓ చిల్లర అంగడి ఉంది. మేము మా అమ్మమ్మగారింట్లో ఉండి థర్డ్‌ఫారం పూర్తి చేస్తున్న రోజుల్లో – ఎప్పుడైనా నెల్లూరు వస్తే ఆయన అంగటికి వచ్చి చాక్లెట్లు కొనుక్కునే వాళ్ళం. ముఖ్యంగా రాతి బిళ్ళలకు వెంకన్న అంగడి ప్రసిద్ధి. నేను పెద్దదాన్నయి పోయాక కూడా అవి దొరికితే తినాలనే కోర్కె... నాలో ప్రబలంగా చాలాకాలం ఉండింది. ఫేషన్ మురిపోయి వెంకన్న కూడా రాతిబిళ్ళలు చేయడం మానేసాడు.

ఒకసారి మా 'ఎ.బి.యమ్' హైస్కూల్లో టీచర్ జమ్మాయమ్మ మాకు ఫొటోలు తీస్తామన్నారు. మాకు ఎంత సంబరమయిందో! రేగిపోయిన తలలు సరిచేసుకునే వాళ్ళు సరిచేసుకుంటున్నారు. ఆరోజు మా పద్మ మంచి పావడా కట్టుకురాలేదు. నేను హడావిడిగా పద్మను తీసుకుని మా ఇంటికి పరుగెట్టాను. మా ఇల్లు స్కూల్‌కి దగ్గర. నా పట్టు పావడా ఇచ్చాను. నా జాకెట్టు పట్టలేదు. నా పావడా మీద తన జాకెట్టే వేసుకుని, స్కూల్‌కి పరుగెడ్తే... ఏముంది? ఫొటో ప్రోగ్రామ్ అయిపోయింది. మాకు చాలా దిగులేసింది... దాన్ని దిగులనకూడదు. ఏదో పోగొట్టుకున్నంత బాధ.

మా బాధను అర్థం చేసుకున్నట్టు ముందు రోజు రాని వాళ్ళకి మర్నాడు జమ్మాయమ్మ టీచరు ఫొటోలు తీసారు. ఆ ఫొటో ఇప్పటికీ నా ఆల్బమ్‌లో మొదటి పేజీలో వుంది.

నాకోసం ఒకరోజు పద్మ మా ఇంటికి వచ్చిందట. నాకు తెలీదు. మా అమ్మ మేడ మీద నుండి దిగివచ్చి, "ఆ అమ్మాయి ఎవరు జయా! గంట నుండి గేటు బయట ఉంది. మీ స్కూలా?" అని అడిగింది. అప్పుడు అమ్మ ముఖంలోకి చూసాను నేను. అమ్మ ముఖంలో కోపం లేదు.

"వెళ్ళు. వెళ్ళి లోపలికి పిల్చుకురా" అంది మా అమ్మ. పరుగెట్టాను బయటకు. నాకు తెలుసు. ఎవరైనా నాకోసం వచ్చుంటే అది పద్మే అయ్యుంటుంది. నా ఊహ నిజమైంది. బయట పద్మ ఓపిగ్గా నిల్చొనుంది.

భుజం మీద చెయ్యివేసి లోపలికి తీసుకొచ్చాను. నాకే ఆశ్చర్యం. అమ్మ ఏమీ అనలేదు కదా! దామ్మా! అని ఆదరంగా ఆహ్వానించింది నేను మా అమ్మను పొరబాటుగా అర్థం చేసుకుని... నా స్నేహితురాల్ని ఇంటికి పిలవనం

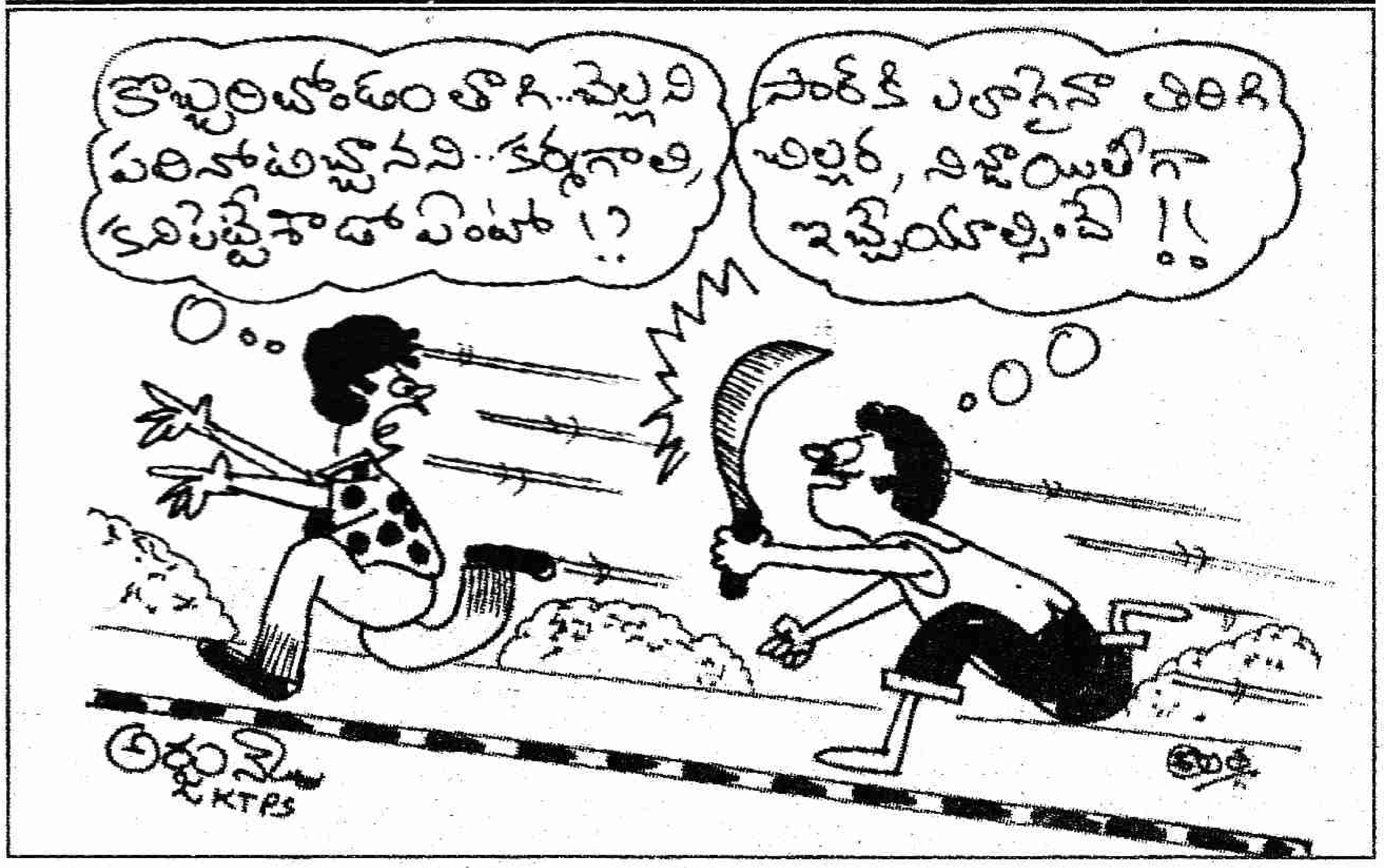

దుకు... పిలవకపోయినా తానే వచ్చినందుకు సిగ్గుపడ్డాను. పద్మలో ఇలాంటి స్థిమితం చాలా మార్లు నన్ను విస్తుపోయేలా చేసేది.

పిల్లల్ని క్రమశిక్షణలో పెట్టే మార్గంలో అమ్మ 'ఏం స్నేహితులు? ఏం పుస్తకాలు?' అని తిట్టేది. అలా తిడ్తుందని, తిట్తే పద్మ బాధపడ్తుం దని భయపడి ఇన్నాళ్ళూ తనని ఇంటికి పిలవ లేదు. పాపం పిలవకపోయినా వచ్చింది. ఆ తర్వాత మా అమ్మ మా స్నేహాన్ని ఎప్పుడూ కాదనలేదు.

ఫిఫ్త్ ఫారం తప్పింది పద్మ. నాకు చాలా దిగులేసింది. రెండు సంవత్సరాల పాటు ఒకే బెంచీలో కూర్చున్న మాకు ఇది ఒక రకమైన ఎడబాటే.

కానీ ఆ ఎడం మమ్మల్ని దూరం చేయలే దు. ఇద్దరం కాంపౌండ్‌లో కలుసుకునే వాళ్ళం. తేగలు, ఐస్‌ఫ్రూట్స్ కొనుక్కునే వాళ్ళం. సినిమా యాక్టర్స్‌కి లెటర్స్ వ్రాసి, వాళ్ళు ఫోటోలు పంపి తే పెద్ద ఘనకార్యం చేసినట్టు ఫీల్ అయ్యేవా ళ్ళం. మాతో పాటు మరో ఇద్దరు స్టూడెంట్స్ కూడా ఈ హంగామాలో పాల్గొని ఆనందించే వాళ్ళు. అయితే వాళ్ళు ఆనందాన్ని వెతుక్కుం టూ బెంచీలు మారుతుండేవాళ్ళు ఎప్పటికప్పు డు.

ఆఖరిరోజు మాకు ఫేర్‌వెల్ పార్టీ ఇస్తూంటే మా అందరికీ ధారాపాతంగా కన్నీళ్ళు... పుట్టిం టి నుంచి శాశ్వతంగా అత్తింటికి పోతున్నట్టు... తలచుకుంటే ఇప్పుడు నవ్వు వస్తుంది. నేను ప్రీయూనివర్శిటీ కోర్స్‌కి తిరుపతి వెళ్ళి చదువు పూర్తిచేసుకుని ఎన్‌సిసి క్యాంప్ కెళ్ళి అక్కడ నుండి వస్తూ మొదట దిగింది మా పద్మ ఇంట్లో నే. ఆ తర్వాత నేను విశాఖకు మెడిసిన్‌కి వెళ్ళాక కూడా మా స్నేహం చెక్కుచెదరలేదు. తన పెళ్ళికి నేను ఓ ఉంగరం పంపిస్తే తను డబ్బానిండా స్వీట్స్ పంపింది. అక్కడ నా స్నేహితులందరికీ ఆమె సుపరిచితురాలే. అలాగే ఇక్కడ మా బంధువులందరికీ చిన్నా పెద్దా తేడా లేకుండా పద్మక్కగా పరిచితురాలే.

89 సంవత్సరాల వయసులో కూతురు ఆసరాతో తప్ప తన పనులు చేసుకోలేని అనారోగ్యపు వెంకన్న ఏడుపు శబ్దంతో తేరుకున్నాను. ఓ నిమిషం టైమ్‌లో యాభై వసంతాల వెనక్కు వెళ్ళి ఆ తీపి గుర్తుల్లో నుండి... ఆ సజీవ స్మృతుల నుండి... ఆ తెగిన జ్ఞాపకాల నుండి తిరిగి ఈ విషాదంలోకి వచ్చాను... పద్మ లేకపోతే నేను బతగ్గలనా అని ఎన్నో వందలసార్లు అనుకున్న నాలో ఇంకా ఈ లౌకిక చింతన ఏమిటో!.

"పదమా పదమా!" అని ఏడుస్తున్నారాయన. అవి ఏడుపు శబ్దంలా లేదు. బోసినోటి నుండి వచ్చిన పిగిలే శబ్దంలా ఉంది.

"ఇతను చనిపోయి ఉండకూడదా!" అనే అవాంఛనీయ అభిలాష అక్కడ ఉన్న అందరిలోనూ కలిగింది. కొందరు ఆయన ముఖాన్నే అన్నారు. అందుకు ఆయన 'అలా జరిగుంటే ఎంత బావుండేది!' అన్నట్టు క్షణంసేపు ఏడుపు ఆపి, తన సంతోషం తాలూకు భావాన్ని వ్యక్తీకరించారు. మరో ప్రక్క పద్మ భర్త రామ్మూర్తి గారు రిటైర్డ్ టీచర్... గుండె ప్రాంతంలోనే ఏడుపు ఆవిరై పోగా ఎండిపోయిన గాజు కళ్ళతో పద్మ విగత శరీరంవైపు చూస్తున్నాడు. నాకళ్ళు వాళ్ళిద్దరి కోసం కూడా వర్షిస్తున్నాయి కానీ నామెదడు మాత్రం స్పృహకోల్పోవడం లేదు. పద్మలేని జీవితాన్ని ఊహించలేకపోతున్నాను. ఎంత స్వార్థపరురాల్ని నేను!

పద్మా! ఎప్పుడూ నా విషాదాలలోనే పాలు పంచుకొనే దానివి సంతోషంలో కంటే. 'సరదాల కోసం ఎవరైనా దొరుకుతారు. నా విషాదంలో ఇక ఓదార్చడానికి నీలాటి మరో వ్యక్తి నాకే కాదు ఇంకెవ్వరికీ కూడా దొరుకుతారా అసలు?...'

వద్దనుకున్నా స్వార్థపుటాలోచనలే... వెళ్ళి

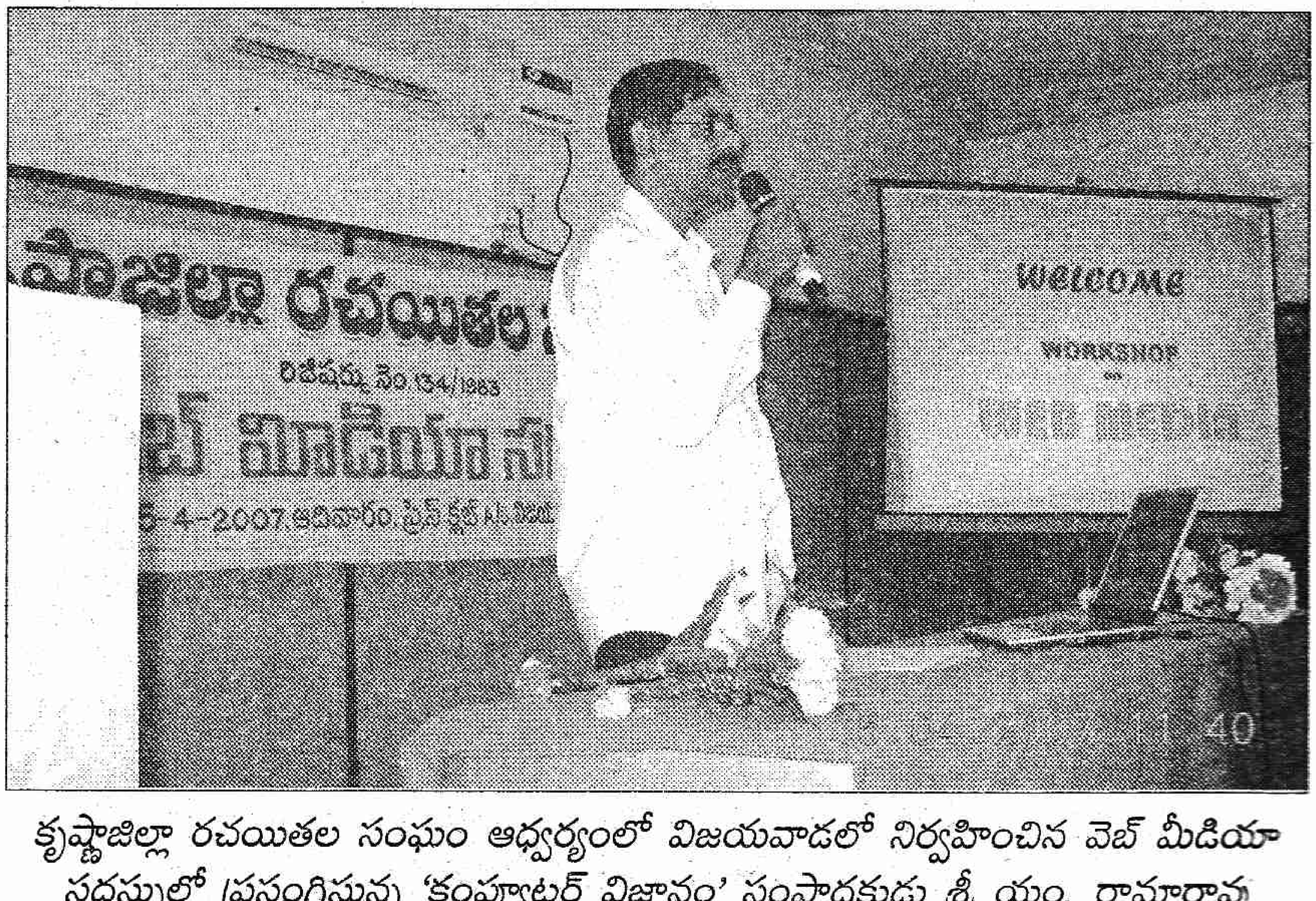

కృష్ణాజిల్లా రచయితల సంఘం ఆధ్వర్యంలో విజయవాడలో నిర్వహించిన వెబ్ మీడియా సదస్సులో ప్రసంగిస్తున్న 'కంప్యూటర్ విజ్ఞానం' సంపాదకుడు శ్రీ యం. రామారావు

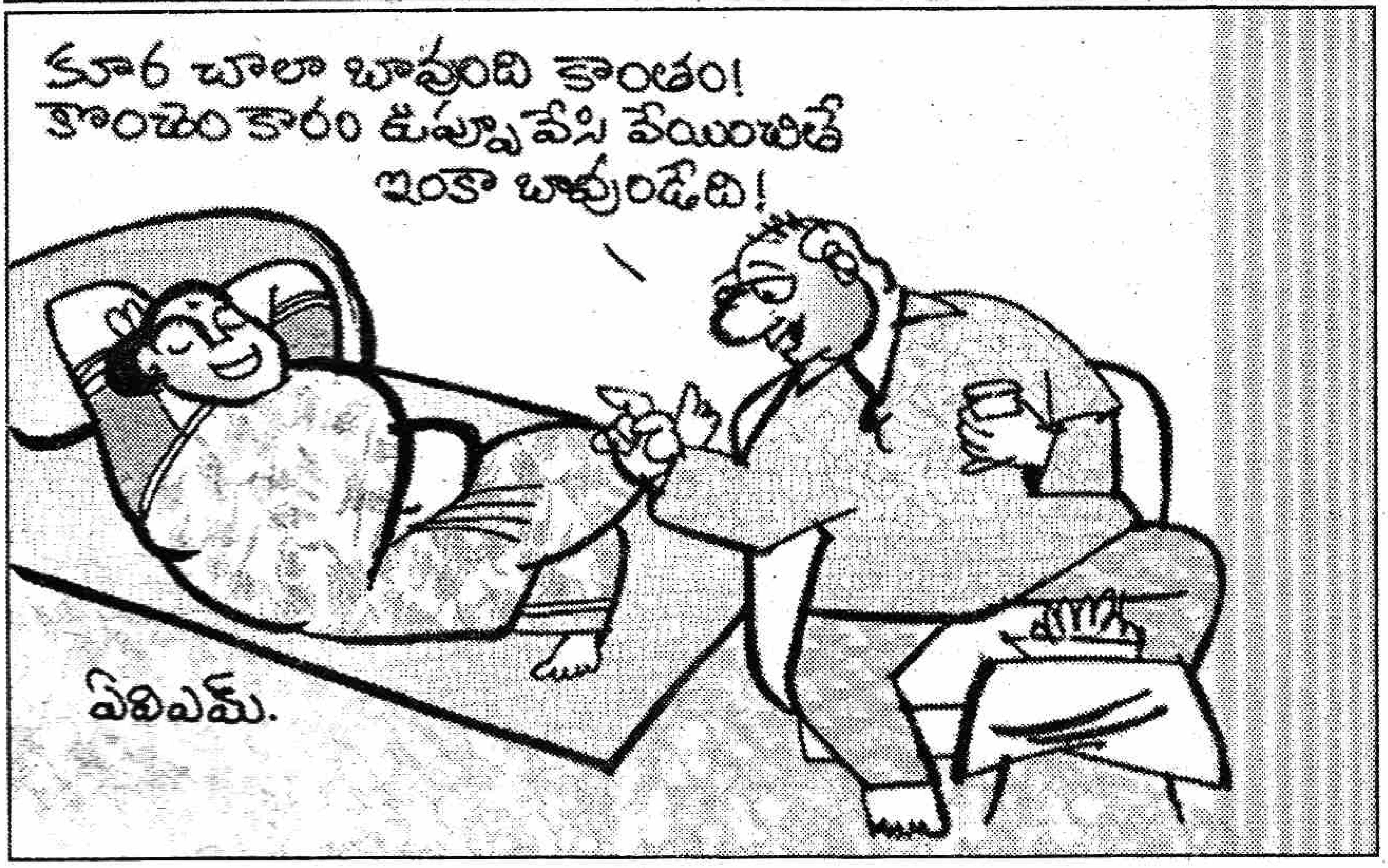

పోయిన ఆమె గురించి కంటే బ్రతికున్న నా గురించే నేను ఎక్కువ ఆలోచిస్తున్నాను... వ్యధ పడ్తున్నాను... ఏడుస్తున్నాను. అక్కడ ఉన్న అందరూ 'ఇలాంటి మత్తయిదువు చావు ఎంత మంది కొస్తుంది? క్షణంలో రాలిపోయింది. ఎంత అదృష్టం చేసిందో!' అని అంటున్నారు! నాకు ఒక ప్రక్క నిజమే అన్పిస్తోంది. కానీ మరో ప్రక్క ఆమెకు ఈ హార్ట్ అటాక్ రాకుండా ఇంకా బ్రతికుంటే బావుణ్ణనిపిస్తోంది.

"అత్తమ్మా!" నాభుజం మీద చెయ్యి వేసింది దివ్య ఓదార్పుగా. క్షణంలో క్షణం సేపటిలో నేను మరలా గతంలోకి వెళ్ళిపోయాను.

'లేడీస్‌లో పెళ్ళిళ్ళయ్యాక ఇలా కొనసాగే స్నేహం చాలా అరుదు. మీకే కాదు అలాంటి స్నేహితురాలు మరెవరికీ దొరకరు అత్తయ్యా!' అనేది మా దివ్య. ఇది అక్షరసత్యం.

తను నాకోసం మాత్రమే వారానికి రెండు మార్లు వచ్చేది. నా దగ్గర ఏదో ఆశించి ఏనాడూ రాలేదు. కనీసం ఒకపూట అన్నం కూడా మా ఇంట్లో తినలేదు. తను బ్రాహ్మణ వంశంలో పుట్టింది. ఆ ఆచారాలను కడదాకా పాటించింది. కనీసం ఆ ఆచారాలు కూడా మా స్నేహాన్ని దూరం చేయలేదు.

చిన్నప్పుడు... చాలా చిన్నప్పుడు వాళ్ళమ్మ – ఆమె పేరు నాకు తెలియదు. ఆమెను అందరితో పాటు పద్మ కూడా "ఊచి" అనే పిల్చేది. 'అమ్మా' అని అనగా నేను వినలేదు. ఆమె మాత్రం – నన్ను వంటింట్లోకి రానిచ్చేది కాదు. మరలా భోంచేయకపోతే ఉర్కొనేదీ కాదు.

వరండాలోనే అన్నం పెట్టేది. తిన్నాక ఆ ఆకు నేనే తీసి వీధిలో వేయాలి. ముఖం తలుపు చాటున ఉంచుకుని, చేతులు మాత్రం బయట పెట్టి, ఆకు విసిరేసేదాన్ని. ఆ చిన్నతనంలో కూడా స్వంత ఆకు ఎత్తి వేయడానికి ఎంత చిన్నతనమో!

తర్వాత తర్వాత వంటింటి గుండా మిఠాయిలుండే రూములోకి పోనిచ్చేది... అదో ఆనందం... ఈనాడు కోటి ఇచ్చినా రాని

ఆనందం.

పద్మ తుది ప్రయాణానికి తొందరపెడ్తున్నారు. మనిషి విలువ ఇంతేనా? ఈ మాత్రానికేనా నాదీ, నేను అనే స్వార్థంలో నీలుగుతాం? పద్మ ప్రాణం పోగానే కట్టె అయిపోయిందా? నా ఇల్లు, నా సంసారం అన్న పద్మ ఇప్పుడు పలకదేం?... ఒక్క వారం రోజులు ఆమె రాకపోతే పిచ్చిదానిలా అయిపోయే నాకు ఇప్పుడు పిచ్చిపట్టదేం?...

నా కళ్ళలో కన్నీరు ఉబికి, చెంపల మీదుగా జారుతోంది. సభ్యత కోసం అణుచుకోవాలనుకుంటున్నా ఏడుపు ధ్వని గొంతును చీల్చుకురావడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ప్రక్కకు తిరిగి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటున్నా, ఊరుతూనే వున్నాయవి.

"పాపం! మంచి స్నేహితులు!" అంటున్నారెవరో, 'నిజమా?' మాది మంచి స్నేహమా? ఎప్పుడూ అనుకోలేదలా.. నా జీవితంలో పద్మ... ఆ జ్ఞాపకాలూ, సహజం అన్పించేది నాకు... తన జీవితంలో నేనో భాగం. తను తింటే నాకు సంతోషం, నేను సుఖంగా ఉంటే తన కిష్టం. నేను చూసిందల్లా తనకి చూపించాలని... నా సరదాలని తనతో పంచుకోవాలని... ఈ భావాన్ని ఏమంటారు? ప్రేమా? అవును. ప్రేమ కాకపోతే ఈ కన్నీళ్ళెందుకు వస్తాయి? ఒక ఆడ, మగ మధ్య వుండే కొన్నాళ్ళ స్నేహాన్నే ప్రేమ అంటున్నాం కదా! మరి మామధ్య ఇన్నేళ్ళ స్నేహం ప్రేమ కాకపోతుందా?

నేను కారులో వాళ్ళ ఊరు కమ్మపాలెం వెళ్తే నాకు పెట్రోలు ఖర్చవుతుందని ఎండా వానా అనుకోకుండా నాకోసం వచ్చే పద్మ ప్రేమను ఏమంటారు?

ఒకరిని ఒకరు కావాలనుకోవడం ప్రేమ అయితే, అవకాశవాదం, స్వార్థచింతన లేని స్నేహం ప్రేమ అయితే మాదీ ప్రేమే. అది అర్ధ శతాబ్దపు ప్రేమ.

'పద్మా! ఐలవ్యు'

ఇప్పుడు - నాలుగు రోజుల్లో ప్రేమించుకుని, తల్లి తండ్రుల్ని కాదనుకుని వెళ్ళిపోయి, పెళ్ళయ్యాక ఒకరితో ఒకరు సర్దుకోలేక, విడిపోయే ప్రేమలాంటి ప్రేమ కాదు మాది.

తొమ్మిదో తరగతిలో రెండో బెంచీలో కూచుని, నాచెయ్యి పట్టుకుని "దా! ఇక్కడ కూర్చో!" అని పద్మ అన్న క్షణామే నా తొలిప్రేమ ప్రారంభమయింది. నిన్నటిదాకా ఇద్దరం ఒకటిగా మెలిగాం.

ఈ రోజు ఒకరు రాలిపోయారు. రేపు నేను రాలిపోతాను. కానీ, మాప్రేమ చరిత్ర ఈ తరంతో పరిసమాప్తం కాదని నేను అనుకుంటున్నాను.

ఛాందసాలు వంశపారంపర్యంగా వస్తున్నట్టే 'ప్రేమంటే ఇదే' అని అందరూ గుర్తుగా చెప్పుకుంటారు. నాకు తెలుసు. మా ప్రేమ అందరి మనసుల్లో శాశ్వతం.

'పద్మా! ఒక్కసారి తిరిగి జీవించు. నీకోసం తపిస్తున్న ఇంతమందిని చూసేసి తృప్తిపడి మరలా మరణించు' నా మనసు పిచ్చిగా ఆక్రోశిస్తోంది.

ఎవరో ప్రక్కకు వచ్చి నిలబడినట్టు అన్పించి తలెత్తాను. "మీరు మీ స్నేహితురాలు లేదని మమ్మల్ని మరచిపోతారు కాబోలు" చప్పున లేచి నిల్చున్నాను. రామ్మూర్తి కళ్ళల్లో తడి.

ఆ మాట అతను స్వార్థంతో అనలేదు. భార్య మృతి తాలూకు విషాదం అతని మనసును బాగా బలహీన పరచినట్టుంది. లేకపోతే ఇన్నేళ్ళల్లో ఏనాడూ నాతో అంత చనువుగా మాట్లా

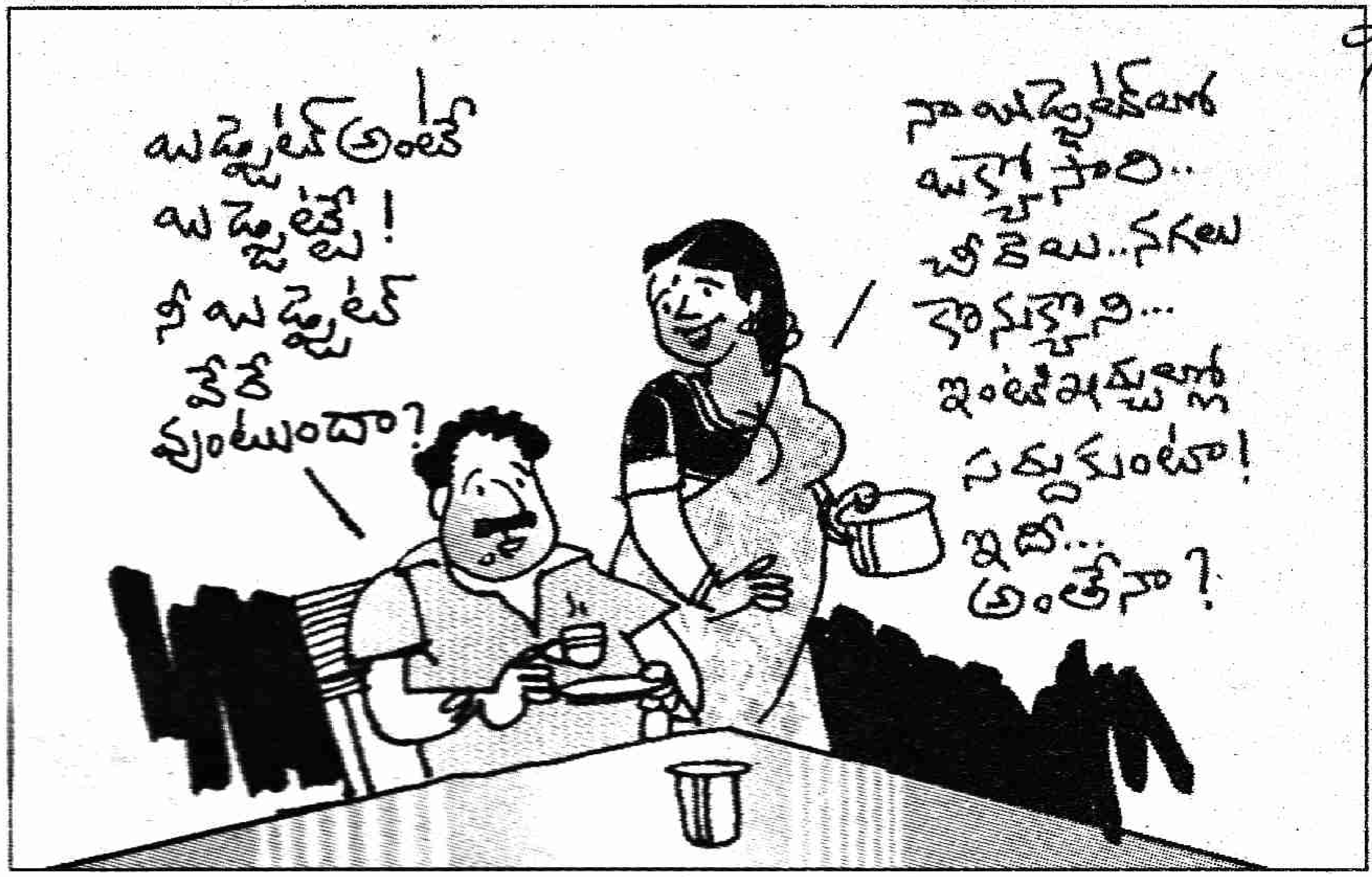

డింది లేదు. అంత నిస్వార్థపరుడు ఆయన.

ఎప్పుడైనా, ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో అయినా, 'పద్మని రెండు రోజులు పంపించరా?' అని అడిగితే చాలు. వెంటనే పంపించేవారు. ఆయన ఒంటరిగా ఎన్ని ఇబ్బందులు పడ్డా పద్మ ఆనందాన్ని కాంక్షించే మనిషి. ఒకరి ఆనందాన్ని కాదనలేని సంస్కారి.

పద్మను తీసుకొచ్చి నాదగ్గర వదిలి తను మాత్రం ఓర్పుగా ఎన్ని గంటలైనా సరే ఎక్కడెక్కడో తిరిగి వచ్చి తీసుకెళ్ళేవారు.

సినిమాకు టిక్కెట్లు కొనిచ్చి, తాను మాత్రం తన ఫ్రెండ్స్‌తో గడిపి తిరిగివచ్చేవారు.

ఇలాంటి సంఘటనలు మా జీవితంలో కోకొల్లలు... ఒకసారయితే మేము టూర్‌కి ప్రయాణమవుతూంటే ఇద్దరూ వచ్చారు.

"నేను పద్మను కూడా తీసుకెళ్తాను" అని అంటే...

"ట్రెయిన్ ఎన్ని గంటలకు?" అని మాత్రమే అడిగి, హడావిడిగా తను ఊరుకెళ్ళి పద్మ బట్టలు తెచ్చి స్టేషన్‌లో అందించిన వైనం నేను మర్చిపోలేదు.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే అతని సహకారం లేకపోతే మా స్నేహం కొనసాగేదే కాదు. మా స్నేహంలో పది పోగులు ఉంటే అందులో తొమ్మిది పోగులు ఆయన సహకారంతోనే అల్లుకుని ఉండేవి. అదే మాట ఆయనతో మనస్ఫూర్తిగా అని "మిమ్మల్ని మర్చిపోతే నా అంత కృతఘ్నురాలు మరొకరుంటారా?" అన్నాను. ఇదే మాట మా శ్రీవారు కూడా అన్నారు... మా బంధువర్గం సమస్తం అంది.

రామ్మూర్తిగారిని ఎవరో పిలిచారు. గుండెల్ని వణికించే ఇంత దుఃఖంలో కూడా నాకు అర్థమయింది. నా స్నేహితురాలి విగత శరీరం ఆఖరి ప్రయాణానికి సిద్ధమైందని.

సభ్యత ముసుగులో గొంతు దగ్గర భద్రంగా దాచుకున్న నా కన్నీటికుండ బ్రద్దలయింది.